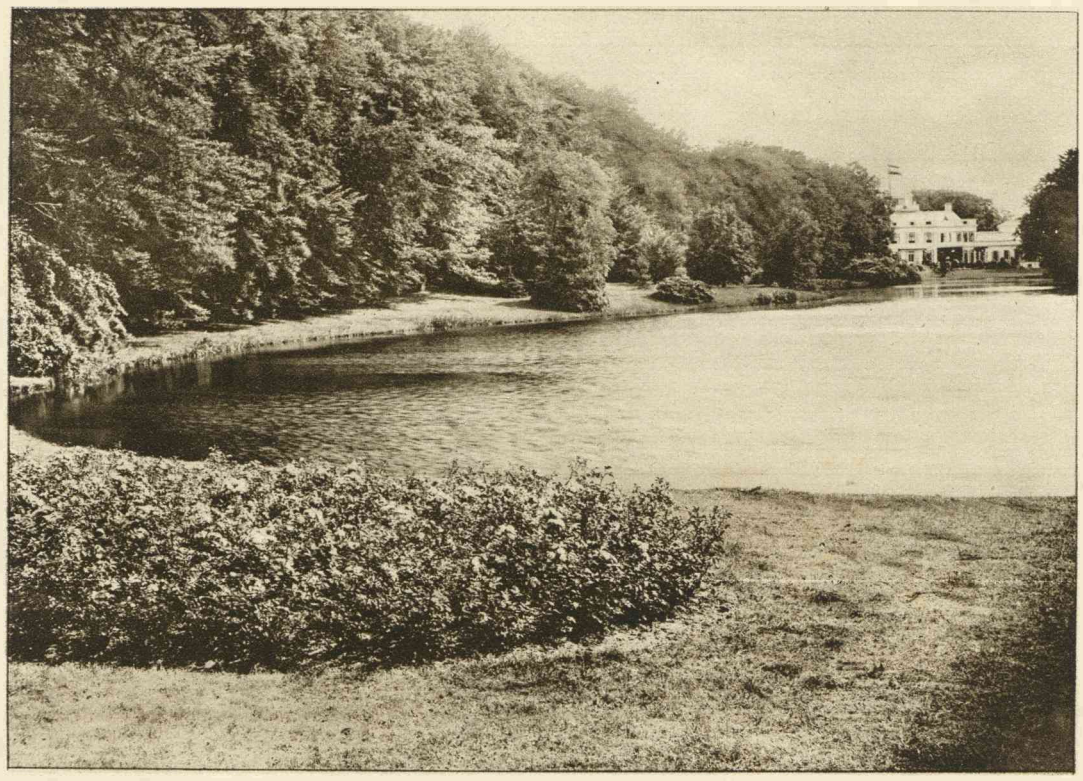
en tante Griet, het heele familie-husje, verlieten ze het zoo treffend bezongene en bezingenswaardige Zandvoort bij de zee.

En wij groote-menschen hadden nu het rijk zoo'n beetje alleen; werken deden we niet meer, uitgekiekt voor dien dag, gingen we 'n stukje eten, en slenterden daarna het Badhuis eens in om van het strijkje een uurtje te profiteeren, tippelden eens naar het Kurhaus om naar het dansen te kijken, en gingen toen op de valreep in Monopol nog 'n moppie muziek hooren. Dan strekten we onze beproefde ledematen maar weer op de banken der electrische tram uit, tevreden over ons daagje aan het drukke strand, voldaan omdat we er voor u wat van meenamen, de een in de hersens van zijn camera, de ander in de camera van zijn hersens, wij, uwe dienstwillige dienaren, kiek- en schrijfredacteur.

EEN VORSTELIJK GESCHENK.

Een onzer fotografen werd in de gelegenheid gesteld op het paleis te Soestdijk eenige opnamen te doen van den eersten bloei der Aalsmeersche rozen, die H. M. de Koningin aan H. M. de Koningin Moeder den tweeden Augustus 1915 schonk ter gelegenheid van Hoogstderzelver verjaardag. Een tweetal van de door hem gemaakte foto's reproduceeren wij op deze pagina.

EPISODE

door C. v. M.

We zagen haar voor het eerst, toen we naar buiten gegaan waren om te roeien. Ik roeide, Suus, mijn vriendin, stuurde. Opeens zei Suus, die rond zat te kijken, op haar onverschillige manier: „Kijk die daar es genoeglijk liggen."

Ik keek, en wat ik zag frappeerde me. Toch was het alleen een jong meisje dat aan den kant van het water in het gras lag, de armen onder haar hoofd gevouwen, de voeten diep weg in het lange gras, het figuurtje in zalige, perfecte rust. Door het plassen van mijn riemen opmerkzaam geworden, richtte het meisje zich plots half op en keek naar ons. Ik bedacht, dat ik zelden liever, aantrekkelijker meisjeskopje gezien had, dan zich nu uit het lange gras naar ons toeboog. Als bij intuïtie hield ik mijn riemen stil, en terwijl we naar den walkant dreven, riep ik: „U ligt daar heerlijk."

Een warm rood golfde over het gezichtje. — „Ja," zei ze.

Misschien om nog een moment langer naar haar te kunnen kijken, zei ik: „Een prachtdag, vindt u niet?"

„Ja," en dan: „wat roeit u daar zalig."

Ik keek naar Suus, die met hetzelfde onbewogen gezicht van altijd zat rond te kijken, en vóór ik het wist had ik het al gezegd: „Hebt u misschien trek een eindje mee te roeien?"

„O, dól, maar waar moet ik met mijn fiets heen." — De fiets lag naast haar in het gras, een eindje op zij.

„Tja ....." Ik keek rond, dacht na, keek naar Suus, die ook scheen te denken, en vond de oplossing. „Weet u wat, stalt u ze daar ginds bij dat huisje. Dan zetten wij u daar straks weer af."

„O ja, ja, goed." — Lenig sprong ze op fietste weg.

„Weer écht iets voor jou," zei Suus hoofdschuddend.

„Suzanna," ijverde ik, onverstoorbaar goed gehumeurd, „heb je ooit grooter beeldje gezien?"

„Ja, maar 't is toch het karakter," begon Suus doceerend.

„Waar het op aankomt," vervolgde ik. „Juist, lieve meid. Je hebt gróót gelijk! En jij bent een naar grimmig vrouwspersoon." —

Toen brak de zon bij Suus door en ze lachte. Ik ook. Wij kenden elkaar door en door, en onze vriendschap was een van de vele mooie dingen in ons leven.

Vlug roeide ik door tot aan het huisje. Daar stond ze al te wachten. Ik kon zien dat ze het angstig vond van den kant af in het bootje te stappen. „Voorzichtig maar," zei Suus met haar zware stem. Ik hielp haar, bemoedigde: „Kom, 't beteekent niets. Een klein sprongetje. Zoo, daar bent u al."

Het meisje stond in de boot, wat verlegen, wat vreemd.

„Gaat u zitten," noodde ik. „Maar laten we eerst even kennis maken. Hier, mijn vriendin Suze Westerman, en ik ben Nan ten Have."

„Aangenaam." Ze stak een klein, fijn handje uit, dat ik krachtig schudde; ik hoopte ook op den jongensachtigen handdruk van Suus. „Ik ben Adri van der Doeze."

Toen nam ik mijn riemen weer op; Suus greep het roer, en spoedig dreven we weer midden op de kalme, stille vaart, met om ons het gegons en gezoem van de tallooze zomervliegjes, die hun vreugde en dartelheid uitdansten in hun eersten, en eenigen levensdag.

Ons nieuwe kennisje zat rond te kijken met wijd-open, verrukte oogen. Ik voelde, dat ze zich niet bewust was, hoe zij van het ons omringende toch wel de allermooiste was.

Ze zag er héél eenvoudig uit in haar wit linnen japonnetje. De rok was gewoon, glad. De blouse, sport-model met omliggenden kraag, droeg als eenige garneering een zachtroode, losjes-geknoopte das. Ze had geen hoed op, en ik kon niet genoeg kijken naar 't zachte, bruine haar, waar de zon goudglansen over strooide.

Twee dikke vlechten waren op bakvisschenmanier om haar hoofd gewonden, en uit de vlechten sprongen kleine, kroezende, ondeugende haartjes. En dan haar oogen, van het mooiste, zuiverste blauw, vergeet-mij-niet-oogen, met een warmen, donkeren glans. En haar neus, klein, fijn, iets wippend. Haar mond met de gave witte tandjes, waarvan alleen de hoektand een weinig afweek, wat iets bijzonder charmants gaf aan haar spreken en lachen. Telkens moest ik mezelf weer bekennen, dat ik zelden mooier, meer gedistingeerd meisje gezien had, dan nu tegenover me zat in de boot. Later zei Suus, toen ik haar oordeel vroeg: „Ze lijkt net een Engelsch plaatje." En werkelijk, daar leek ze op, op een van die fijne, slanke, welbekende Engelsche meisjesfiguurtjes.

De conversatie vlotte wel. Toen ze over haar eerste verlegenheid heen was, praatte ze aardig. Ik filosofeerde in mezelf, hoe oud ze zou zijn. Hoogstens zeventien dacht ik. Later hoorden we dat ze pas achttien geworden was. „Je voelt je oud bij zoo'n stuk jeugd," zei Suus toen we thuis waren, tegen mij. —

„Ja, wij zijn ook al vijf en twintig," beweerde ik would-be tragisch.

Maar zij, Adri, was ontegenzeggelijk de gepersonifieerde Jeugd. Haar eenvoudige geschiedenis hoorden we dien middag. Want na het roeien, fietsten we gezamenlijk weer naar de stad terug, en in dien tijd raakten we natuurlijk intiemer. Ze woonde alleen met haar moeder, die ziekelijk was; ze was de eenig overgeblevene van vijf kinderen. Haar vader was al jaren dood, dus was haar moedertje alles voor haar! Ze ging ook háást nooit alleen uit, maar nu was er een vriendin van haar moeder te logeeren, en moedertje had er zóó op aangedrongen, dat zij nu óók eens moest profiteeren van het mooie zomerweer, dat ze niet meer had kunnen weigeren. — We waren door haar geschiedenis wat stil geworden. Alleen een moeder, die steeds lijdend was, vader jaren geleden gestorven, zij de jongste en eenig-overgeblevene van vijf. Suus reed met gefronste wenkbrauwen. Ik voelde, dat háár gedachten de mijne waren.

Toen we afscheid namen, gaf ik haar mijn adres. „Komt u eens aanloopen 's avonds?" vroeg ik. „U vindt mijn vriendin haast altijd bij me."

„O ja, héél gráág," zei ze, en ze mèende het; „en toe, noemt u me astublieft Adri." — „Best," zei ik. „Je weet, ik ben Nan."

„En ik ben Suus," zei deze, haar freewheel heen en weer snorrend. — „Dag Adri," we schudden haar hand. — „Dag ... Nan, Suus." Ze haperde even, maar ze zei het tóch.

Twee avonden daarna, toen ik voor de open balcondeuren van mijn kamer in een stoel hing, en Suus met haar mooie alt het lieve, oud-Fransche liedje „Jeunes fillettes, profitez du temps" zong, dat ze luchtig op de piano begeleidde, diende onze Geertje juffrouw Van der Doeze aan. Het was Adri, met een enormen bouquet bloemen in haar armen. „Voor jullie allebei," zei ze. We begroetten haar hartelijk, ook Suus, die anders tegen vreemden wel eens ijsklompachtig doet, wat haar vaak onbemind maakt. Adri zakte met een zuchtje van genoegen neer in een van mijn stoeltjes, dat ik haar toeschoof. „Wat is het hier èenig-gezellig," zei ze, verrukt de kamer in zich opnemend. Suus zong nog wat door, en het avondje werd knus-intiem. Later stelde ik haar beneden nog voor aan vader en moeder, en aan mijn broer George. Ik merkte, dat vader en moeder ook bekoord werden door haar lieve, wat verlegen maniertjes. Je vóelde zoo, dat het geen geposeerde verlegenheid was, maar een echte kinderlijke timiditeit die niet afstootte, maar juist aantrok. In den mooien zomeravond bracht ik haar en Suus een eind weg, terwijl we haar beloofden den daaropvolgenden avond bij haar te komen.

Toen ik weer thuis kwam, trof ik George in de gang. „Zeg," zei deze, met twintigjarige blague. „waar heb je die schat opgepikt?"

„Wie bedoel je?" deed ik onnoozel.

„Nou, die Atie of Adri of hoe ze heet. Dat 's wat anders dan Suus en jij, zeg!"

„Jongske, ga naar bed," zei ik, gewend aan dergelijke vleiende uitlatingen. „En denk jij maar aan je Fietje hoor!"

Fietje was zijn „vlam" waar hij mee „scharrelde." George gooide zijn slaapkamerdeur met een bons dicht. „Nacht kereltje," riep ik nog vriendelijk.

EEN VORSTELIJK GESCHENK.

De Aalsmeersche rozen in bloei.

(foto's „Holland".)

II.

Ook het avondje bij Adri thuis verliep zoo in-genoeglijk. Mevrouw Van der Doeze, op en top lady, ontving ons bijzonder hartelijk, en ze bedankte ons nog op een lieve manier voor den prettigen middag, dien we haar dochter bezorgd hadden.

We werden er wat verlegen mee, vooral Suus keek tamelijk hulpeloos rond. Maar er heerschte zoo'n innige, sympathieke stemming in de kamer, dat we ons hier weldra ook door omvangen voelden worden. En we knikten eens tegen elkaar, Suus en ik, wat we alleen deden, als we beiden bijzonder